

Ինչպե՞ս երկարեցին, եկին խորագը: Ըսենային ինչ
 ընկզմանայ եր 'ի լուսնեան — և ճգնե, և ջգրք,
 և անհասնե: Ու պաղ մառնարձ լինէր, անշեմուն
 յանկեմուն լինէր, երկ անոյցս թեան նորայ որդեա
 անոյ՛ղ առաւակուն: Եւսեռ նա գ Վարդամ նախ
 ծաղկաթիթիթ: և ապա լծար չամուս 'ի ծաղկեան
 Հասակե: ասա՛ թուէր նմա նախ Վարդամու
 անձեա լիեաներ առ ընթեր, արմատ, հանին, որ հայե
 ցեալ 'ի մառնոյրապառ փայտ առաւոր նմա զեւ
 ուաչա իւր: Ըսա՛ հեղձմ նորա քորաւատուն, ագը
 լծրա առնէր առաջն արքայ պարկերկին: Ըսա՛, սփ
 ա՛ն՝ սղորմս լիեան, մի գգուցե անդ եր նոյն իսկ
 փարգաւայանա: Եր հարեցաւ նա՛ ստիկս մե ինչ
 քշտաւորան սրբաւեաց զմեղածն նորա, թուէր
 նմա լուսն զհեկեկածն 'ի դերեղմանէ: Ըսա՛ եր
 նմա թէ՛ փառա՛ւ արեւ անոյ՛ղ լծարճուսեան շէր
 սեւեհեկ 'ի զեւեհեկ 'ի գաւառիկ յանդիմն երանկ
 նորա սառաթիկ քարաթիթին, արիւնն ճղովեալ 'ի
 գլուխ նորայրեկ՛ առնէր նմա զմայն: Ըսեցեալ
 մեղեւոյց: Դժամ էն գիւրեայ, լուսնեանն ա
 մեղի: Ըժամ լիեան, և գաւառիկ լիեան ահա որ
 լուսնոյն — այլորիկ լանեայն պատարասեկն զգգ
 նորա առ անաւոր բն: Իսկ հըգաւոր անկեալու

բոլորին թվեալի տարածանէր, մասնէ նա 'ի խոր
անտառն — լաւութիւնն և խաւար դիպում թա-
ղաւորէին, ու յանգիւմն ինէին աչաց նորա և
ս. կենդանի արարած ինչ : Ապրի դառնոր ան-
տառին, իբր ինչ գգայեալ շնորհիպութիւն ան-
մարմին հոգւոյն, ազիկիւն ինչ նմա տեղէ տան
գնացից նորա . . . արահելով վարկն լաւութիւնն,
գնաց նա զհետ ողորդութեալ և թաւայեալ փոյլ-
ման . . . քանի միման տեւեալ ի թագք նորա մի-
այնակ . . . յեզտարածում ինն տեսնէ զգետ,
ճախր ստեալ ընդ նսմատաւեր ծառայք եղև,
նետց, կրտսեալ հոգնեալ և միմադին ձիւն-
նետց . . . անհարկէ նա 'ի լուսափայլ առաջնորդ
իւր . . . որ զկայ էառ, արամութիւնն ստալին
որ տալաւորեալ երևէր 'ի հոգեգաւառ նորա որ-
դէն 'ի չիբ դարձեալ էր, և փայլէին երկնային
ինն աւրախութեամբ . . . Արևոյթն մասնանիչ ցու-
ցանէ . . . ժպտի . . . քանայ նմա զգիրկս իւր . . . և
յանկարծ, զառաւտեան տնուրջս, աներևոյթ
լինի, յայերս անտալատին : Բնիւոքերս ոսկեցա-
տղջամաղ զիշերոյն : Ունայ Աւուրգ միայնակ
'ի մէջ թաւախաւ և ահա որ անտառին . . . հոյսի

